

Schola
WĘGAJTY

HYMNY OKRESU PASYJNEGO

Medytacje
benedyktyńskie
ksieni Magdaleny
Mortęskiej

Schola
WĘGAJTY

HYMNY
OKRESU PASYJNEGO

Medytacje benedyktyńskie
ksieni Magdaleny Mortęskiej

Śpiewa Schola Węgajty w śladzie:

Adam Cudak, Andrzej Farańczuk, Maciej Góra, Jacek Muża,
Johann Wolfgang Niklaus, Serhii Petrychenko, Jan Połowianiuk,
Piotr Szczyglak, Marek Sz wajkowski

Kierownik artystyczny: Johann Wolfgang Niklaus.

Czytają:

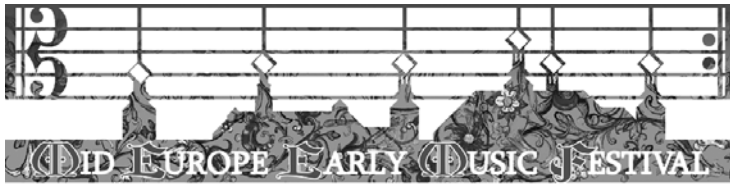
Maria Rochowicz i Małgorzata Dzygadło-Niklaus

LUBAWA

Kościół pw. św. Jana Chrzciciela i Michała Archanioła
piątek, 1 września 2023, godz. 18.00

FARYNY

Kościół pw. N.M.P. Królowej Polski
sobota, 2 września 2023, godz. 18.00

Ortus de Polonia - Mikołaj Zieleński
Szczyt i zwieńczenie polskiego Renesansu w sercu Europy

Myśl kontemplacyjna Magdaleny Mortęskiej OSB
na podstawie jej pism „Rozmyślania o Męce Pańskiej”
oraz „Nauki i rozmowy”.

Wybór tekstów: Agnieszka Kijewska

Lekturze tekstów będą towarzyszyć
śpiewy monastyczne tradycji zachodniej,
gregoriańskiej i wschodniej, bizantyjskiej
z liturgii okresu pasyjnego.

Koncert w ramach festiwalu muzyki dawnej
Mid Europe Early Music Festival
organizowany przez Fundację Opcja Benedykta

MAGDALENA MORTĘSKA (ur. 2 grudnia 1554 w Pokrzywnie nieopodal Grudziądza, zm. 15 lutego 1631 w Chełmnie) – polska zakonnica ze zgromadzenia Mniszek Zakonu św. Benedykta (benedyktynek), ksieni klasztoru benedyktynek w Chełmnie, mistyczka i założycielka Kongregacji chełmińskiej, autorka dzieł religijnych oraz Służebnica Boża Kościoła katolickiego.

Posiadłością rodziny była wieś Mortęgi pod Lubawą. Wbrew zakazowi ojca wstąpiła w 1578 do chełmińskiego klasztoru benedyktynek. Już 4 czerwca 1579, złożyła śluby wieczyste na ręce wuja, biskupa chełmińskiego Piotra Kostki. Tydzień po złożeniu ślubów (11 czerwca) 25-letnia wówczas Magdalena Mortęska została ksienią tegoż klasztoru.

Wyprowadziła zakon benedyktynek z kryzysu, w którym znalazł się on w czasie reformacji. Zreformowała regułę św. Benedykta, dopełniając kontemplacyjny charakter klasztoru o nauczanie dziewcząt. W związanej tak „reformie chełmińskiej” benedyktynek kładła szczególny nacisk na wykształcenie mniszek, które musiały nauczyć się czytania i pisania po polsku i po łacinie. Ożywiła duchowość poprzez wprowadzenie medytacji i rozmyślań, ograniczyła zarazem zbyt surowe zalecenia ascetyczne. Jednym z zadań klasztorów stało się prowadzenie edukacji dla dziewcząt – z nauką czytania, pisania, rachunków, śpiewu i robót ręcznych. Szkoły te przyczyniły się do rozwoju oświaty wśród kobiet pochodzenia szlacheckiego i mieszczańskiego.

Była charyzmatyczną, wyrazistą osobowością. Rozwijала duchowość benedyktyńską (sięgała wprost do „Reguły”, którą ułożył dla mnichów św. Benedykt), poznała awangardową wówczas duchowość ignacjańską, w tym „Ćwiczenia duchowe”, św. Ignacy Loyola, ceniła literaturę ascetyczno-mistyczną, lubiła malarstwo, miała wrażliwość muzyczną i (prawdopodobnie) piękny głos. Skupiona i refleksyjna, miała też doświadczenia mistyczne. Reprezentuje intelektualizm mistyczny w kulturze epoki baroku.

Zmarła 15 lutego 1631 po trwającej około miesiąca chorobie i została pochowana w kościele klasztorным w Chełmnie pod głównym ołtarzem. Do rozbiorów jej kult był żywy w klasztorach benedyktynek, obecnie ma znaczenie lokalne w Chełmnie, Żarnowcu i Lubawie.

Po uzyskaniu zgody Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych w Rzymie, w kościele św. Jana Chrzciciela i św. Michała Archanioła w Lubawie, 3 lipca 2016 został rozpoczęty proces jej beatyfikacji. Odtąd przysługuje jej tytuł Służebnicy Bożej.

W kościele Wniebowzięcia Najświętszej Maryi Panny w Chełmnie 14 września 2021 odbyła się uroczysta sesja zamykająca etap diecezjalny jej procesu, po czym akta zostały przekazane Kongregacji Spraw Kanonizacyjnych, celem dalszego postępowania.

Naszym cyklem dwóch koncertów z liturgii okresu pasyjnego, w tradycji gregoriańskiej i bizantyjskiej wraz z recytacją tekstów Magdaleny Mortęskiej na przykładzie rozważań pasyjnych, chcielibyśmy przybliżyć mieszkańcom naszych ziem tą wybitną postać polskiej siedemnastowiecznej benedyktyнки, ważnej dla dziedzictwa naszego regionu ale wciąż mało znanej.

Tęsknota, niemożliwa do zaspokojenia tu na ziemi, odczuwana przez matkę Magdalenę przez całe życie, to słowo kluczowe zbliżające do Jej poznania. Tęsknota to też obraz uniesionych modlitewnie dłoni poczynając od pierwszej tanecznej radości, gdy odkryła w sercu poruszenie Bożej miłości, poprzez trudy codzienności reformatorki życia monastycznego, aż do mistycznego napełnienia serca „ogniem nieugaszonym miłości tej nowej”.

PROGRAM KONCERTU

- ***Ti ipermacho***, wstęp do grecko bizantyjskiego hymnu Akatystu ku czci Bogurodzicy, św. Romana Melodosa, VI wiek. Nabożeństwo Akatystu celebrowane się w liturgii wschodniej w piątą sobotę Wielkiego Postu. Otwiera ono okres liturgii pasyjnej.

Tobie Walecznej Hetmance, pieśń zwycięską, za wybawienie od niewoli, pieśń dziękczynną, układam Ci, ja miasto Twoje, Bogarodzico. Ty, mając moc niezwyciężoną od wszelkich mnie niebezpieczeństw zachowaj, bym wołało do Ciebie: Bądź pozdrowiona Oblubienico Dziewicza.

RECYTACJA:

Porzucić się u nóg Krystusza Pana albo Naświętszej Panny, narzekając sama na się przed Niem, częścią modlitwą rozmyślanie przeplatając, częścią od Niego pomocy żądając, przyczyny też Naświętszej Panny i innych świętych; sposoby do wzbudzenia wynajdując z przykładu i z historii. [130] Gdy dusza oziębła, ma sobie pomagać nie tylko sprzeciwianiem się wewnętrznym człowieku, ale i pozwierzchnymi aktami, krzyżem padaniem, biciem w piersi, umartwieniem ciała, bądź to przez twarde klęczenie albo dyscyplinę i insze sposoby. A jeśli taka oziębłość przyjdzie, że tego nie może, tedy przynamniej stękać, a przecie się modlić nie przestać.

O obecności Boga, jako ją mieć przed oczyma. Do rozproszenia ducha ta przyczyna: nie straż zmysłów, nieupatrywanie i zapamiętanie obecności Bożej. I upewnić się w tym, że Bóg na mię na każdym miejscu patrzy, Ten, który przenika do rdzenia [131] duszy mojej skrytości wszystkie, tenże sędzią moim jest, oddawając według zasług każdego.

(M. Mortęska, Nauki i rozmowy, wyd. M. Borkowska, Tyniec 2019, s. 118-119)

- ***Media vita in morte sumus***, łacińskie responsorium śpiewane w kompletach Wielkiego Postu.

Pośrodku żywota w śmierci jesteśmy: jakiegoż wspomóżyciela mamy szukać poza Tobą, Panie, który sprawiedliwie gniewasz się za nasze grzechy? Święty Bo-

że, święty mocny, święty i miłosierny Zbawicielu, nie wydawaj nas gorzkiej śmierci. Nie porzucaj nas w czasie starości, gdy siła nasza osłabnie, nie opuszczaj nas Panie.

- ***Collegerunt pontifices et pharisei***, łacińskie responsorium przeznaczone na liturgię Niedzieli Palmowej, jedna z niewielu pozostałości dawnego chóralu gallikańskiego, zachowane w Graduale z Compiègne. Utwór opowiada naprzemiennymi dialogami i fragmentami narracyjnymi o sądzeniu Chrystusa przez Sanhedryn, czyli sąd arcykapłanów i faryzeuszów.

Zebrali się kapłani i Faryzeuszy rada i mówili: Cóż uczynimy, gdyż ten człowiek wiele znaków czyni? Jeśli go wypuścimy, wszyscy w niego uwierzą. Aby nie przyszli Rzymianie, i nie zburzyli domów naszych i ludzi zabili. Jeden zaś z nich imieniem Kajfasz, który był najwyższym kapłanem tego roku, wypowiedział prorocтво, mówiąc: Powiadam wam, lepiej aby jeden umarł za cały naród, niż zgubić cały lud. Od tego dnia zamysłali jak go zgubić mówiąc: Aby nie przyszli Rzymianie, i nie zburzyli domów naszych i ludzi zabili.

RECYTACJA:

Osobliwie zaś miłość cnót i darów Boskich w bliźnim, jako Pan miłował Jana dla świętej czystości, Magdalenę dla tak gorącego postępku w cnotach [184] doskonałych – aby nam to przykładem zalecił, żebym, jako dzieła Boskie, cnoty w bliźnim miłowali, czcząc w nich Boską miłość osobliwą.

(M. Mortęska, Nauki i rozmowy, s. 161)

- ***O pornin kalesas thigatera***, Proimeon czyli wprowadzająca zwrotka do kondakionu o nawróconej grzesznicy. Jeden z wielu zachowanych grecko - bizantyjskich hymnów Św. Romana Melodosa z VI wieku. Opowiada o nawróceniu Marii Magdaleny i odpuszczeniu jej grzechów przez Chrystusa w trakcie wieczerzy u faryzeusza Szymona. Ten wzór ewangelicznej metanoi liturgia bizantyjska wspomina szczególnie w jutrznię środy Wielkiego Tygodnia.

Grzesznicę Ty córką swą nazwałeś, o Chryste Boże, przez me nawrócenie, za syna uznać racz, ocal mnie, wybarw mnie, od niegodnych uczynków mych.

MP

- ***Accesit ad pedes Iesu***, mało znane gregoriańskie responsorium ze średniowiecznej liturgii Wielkiego Czwartku. Opowiada o namaszczeniu przez grzesznicę stóp Jezusa. Zachowane jest między innymi w manuskrypcie Carmina Burana, XIII wiek, z benedyktyńskiego klasztoru w Kaufbeuern.

Przystąpiła do stóp Jezusa grzeszna niewiasta Maria, i ucałowała je, umyla łzami, i wytarła włosami, i namaściła olejkiem. Opuuszczono jej wiele, gdyż wiele umiłowała. Wziąwszy maść pójdzie do Osoby Pańskiej śpiewając, płacząc.

- ***Ommes amici mei***, gregoriańskie responsorium z benedyktyńskich źródeł z ciemnych jutrzni Wielkiego Piątku.

Wszyscy przyjaciele odstąpili mię, zastawili na mnie sidła i pojмали: ten któremu miłował wydał mię. Ze strasznym wzrokiem zadawali mi razy, octem popili mię. Między niegodziwców mnie rzucili, nie oszczędzili duszy mojej.

RECYTACJA:

Proś łaski u Pana Boga, abyś Mu nigdy żółci miasto miodu nie podawała, to jest złego za dobre i za dobrodziejstwa Jego, które nam na każdą godzinę czyni; a to przez gorzkość gorzką, którą na krzyżu cierpiał i przez miłość namilobsniejszą, która Go przywiodła, że przyjął napój tak gorzki i przykry.

Modlitwa: O jakom Ci wiele razy, Panie Jezu Chryste mój, podawała gorzką żółć za nasłodszy miód, którymeś Ty mnie ustawicznie częstował! Jakom się wiele grzechów dopuściła za tak wiele darów; jakom wiele złego oddawała za tak wielkie dobrodziejstwa Twoje, których zaprawdę i zawszem zażywała i teraz zażywam, bo nic nie mam, co by Twego nie było. Samym używaniem dobrodziejstw Twoich obrażałam Cię. O jako wiele razy zabrawszy od Ciebie na służbę, służyłam diabłu i światu! Daj że mi na potym, mój nasłodszy Jezu, łaskę Twoję, abym Ci oddawała dojrzałe jagody, a nie obrzask; dobre, a nie złe; wdzięczność za niewdzięczność; i abym zawsze gorzkość czuła jaką, gdybym inaczy myśliła, mówiła albo co czyniła, niżby się Twemu Majestatowi podobało. Na koniec, abym na potym oddawała miłość za miłość, krew za krew, żywot za żywot; abym jako żywotem moim zgorszyła ziemię i niebo, tak abym na potym świętym i przykładnym żywotem bliźnie-

go mego budowała, Boski Majestat chwaliła i wysławiała zawsze na wieki wiekom. Amen.

(M. Mortęska, Rozmyślania o Męce Pańskiej, Tyniec 2020, s. 119-120)

- ***Tenebrae factae sunt***, gregoriańskie responsorium z benedyktyńskich źródeł z ciemnych jutrzni Wielkiego Piątku.

Ciemność zapadła nad Ziemią, gdy ukrzyżowano Jezusa, około godziny dziewiątej Jezus zawołał wielkim głosem: „Boże mój, Boże, czemuś mnie opuścił?” I skłonił głowę i oddał ducha. Jezus zawołał wielkim głosem i powiedział: „Ojcze, w Twe ręce powierzam ducha mego”. I skłonił głowę i oddał ducha.

- ***Popule meus***, chorał gregoriański z benedyktyńskich źródeł, Improperia Wielkiego Piątku, czyli „wyrzuty” czynione przez Boga niewiernemu ludowi, śpiewane w trakcie Adoracji Krzyża. Tekst pochodzenia syryjskiego nawiązuje do apokryfu zwanego księgą Ezdrasza. Od IV wieku znany był w obrządku gallikańskim, mozarabskim i starorzymskim. Polska pieśń „Ludu, mój ludu cóżem ci uczynił” jest wiernym tłumaczeniem łacińskiego oryginału. Strofy są poprzedzielane suplikacjami tzw. trisha-gionem, przejętym z tradycji bizantyjskiej: „Święty Boże, Święty Mocny, Święty a Nieśmiertelny, zmiłuj się nad nami”.

Ludu mój ludu, cożem ci uczynił, w czemem zasmucił, albo w czem zawinił. Jam Cię wyzwolił z mocy faraona a tyś przyrzadził krzyż na me ramiona. Jam cię wprowadził w kraj miodem płynący, tyś mi zgotował, śmierci znak hańbiący...

- ***Epitaphios Threnos***, czyli treny śpiewane w bizantyjskiej jutrzni Wielkiej Soboty wokół płaszczenicy (Ikona malowana na płótnie przedstawiająca Chrystusa leżącego w grobie). Zwrotki tego lamentu nazywane są też enkonomia (w starożytności pieśni pochwalne) i wykonuje się je na zmianę z 176 wersetami psalmu 119. (Śpiewane będą fragmenty w języku rumuńskim, z tradycyjną bizantyjską melodią z góry Athos)

Chryste, Ty będąc Życiem złożony zostales w grobie, i uleżyły się moce niebios, widząc Twoje upokorzenie. Życie, jakże umierasz, jakże zamieszkujeś w grobie, śmierci władzę kruszysz i umarłych podnosisz z otchłani. O Jezusie, skrapiając

AV

Ciebie łzami macierzyńskimi i czystymi, Matka wołała: „Jakże pogrzebię Ciebie, Synu?” „Skarbnica życia jakże może być widziana martwą”, z lękiem wołali aniołowie: „jakże w grobie zamknął się Pan”. „Biada mi, światłości świata, biada mi, światłości moja, Jezusie upragniony”, wołała Dziewica, gorzko łkając i wzywając.

RECYTACJA:

Stawić się na Kalwaryjey i imaginować sobie, jakobym słyszała Chrystusa mówiącego z krzyża do mnie, a ja Mu też odpowiadam. (...) Trzecie słowo, w którym oddawa Jana w opiekę Matce swojej, a Onę jemu za matkę. Prosić Go, aby też i o mnie staranie miał i oddał mnie w opiekę tem umiłowanym swoim, a mianowicie Naświętszej Matce swojej, którą za matkę daje i mistrzynią, aby mię uczyła jako mistrzyni moja i opiekę miała o mnie jako matka, i przyczyną swą ratowała mnie; i Jana świętego daje za opiekuna, jako patrona Kościoła. (...) Czwarte słowo: Boże, Boże, czemuś Mię opuścił: On, Chrystus, zastępuje grzeszniki przed Ojcem swym niebieskim; i trzeba prosić Go, aby też i mnie zastąpił, bom ci jest jedna z grzesznych najmizerniejsza.

(M. Mortęska, Nauki i rozmowy, s. 182-184)

- ***Stabat Mater dolorosa***, Stała Matka boleściwa, łacińska sekwencja pasyjna, autorem był prawdopodobnie franciszkanin Jakopone da Todi, albo przypisują się jej autorstwo franciszkaninowi, św. Bonawenturze. Śpiewamy w wersji polifonicznego „fauxbourdonu” jaka się zachowała w żywej tradycji w miejscowości Calenzana na Korsyce.

Stała Matka Boleściwa obok krzyża ledwo żywa, gdy na krzyżu wisiał Syn. Duszę Jej, co łez nie mieści, pełną smutku i boleści, przeszedł miecz dla naszych win. O, jak smutna i strapiona Matka ta błogosławiona, której Synem niebios Król! Jak płakała Matka miła, jak cierpiała, gdy patrzyła na boskiego Syna ból. Gdzież jest człowiek, co łzę wstrzyma, gdy mu stanie przed oczyma w mękach Matka ta bez skaz? Gdy ulegnie śmierci ciało, obleczone wieczną chwałą, dusza niech osiągnie raj. Amen

ΘΥ

ἸΜΠΕΡΑΤΡΙΝΟΣ

ΑΠΟΣΤΟΛΙΝΟΥ

RECYTACJA:

...po Komunii uważać te słowa: Skończyło się; jakoby słyszała mówiącego: Czegoż ci jeszcze nie dostawa, otom już wszystko uczyniłam, odkupiłam cię, umarłam za cię, dałam samego siebie za pokarm. Pragnęłam Mię, otóż Mię masz; oto żem przyszedł do serca twego. I tu dziękować Panu, i z Nim się mile zabawiać, jako nabożeństwo i łaska Ducha Świętego nauczyciela. (...) Słyszeć mówiącego: A toć daję krew moją na uśmierzenie pragnienia złych pożądliwości, ciało za pokarm, a dla złączenia z tobą wiecznego Ducha mego Boskiego: cóżem ci więcej uczynić miał? Boć z Duchem moim daję-c wszystkie skarby, bogactwa moje! I w tym oddawać Zbawicielowi duszę swoją i ducha. Duszę, prosząc, aby ją wziął w ręce swoje i jako ze swoim własnym czynił, jako się Mu podoba, aby już nie ja, ale On sam żył we mnie.

(M. Mortęska, Nauki i rozmowy, s. 184-185)

- ***Jezu Chryste Panie miły***, znana polska barokowa pieśń pasyjna, słowa tworzył Abraham Roźniatowski około 1610 roku. Opracowanie muzyczne pochodzi z ciekawego manuskryptu z XVII wieku, z monasteru Sołowieckiego, zachowanego dziś w bibliotece w St. Petersburgu. Teksty polskich pieśni religijnych są tam zanotowane cyrylicą, a bardzo ciekawy polifoniczny trójgłos jest zapisany w notacji kijowskiej. Muzykolog Svetlana Butskaja z Mińska, śpiewająca ze Scholą Węgajty od wielu lat, wykonała kopie niektórych utworów oraz transkrypcje prawie wszystkich pieśni z tego zbioru.

Jezu Chryste Panie miły, Baranku bardzo cierpliwy: Wzniostes, wzniostes na krzyż ręce swoje, Za, za nieprawości moje. Płacz go człowiecze mizerny, Patrząc jak jest miłosierny: Jezus, Jezus na krzyżu umiera, Słońce, słońce jasność swą zawiera. Pan wyrzekł ostatnie słowa, Zwiśla Mu na piersi głowa; Matka, Matka pod Nim frasośliwa, Stoi, stoi z żalu ledwie żywa. Zastona się potargala, Ziemia rwie się, ryczy skała. Setnik, setnik woła: Syn to Boży! Tłuszcz, tłuszcz wierząc w proch się korzy. Na koniec Mu bok przebito, Krew płynie z wodą obfity: Żal nasz, żal nasz dziś wyznajem łzami, Jezu, Jezu zmiłuj się nad nami!

fot. Tomasz Jarnicki oraz archiwum Schöll

SCHOLA WĘGAJTY jako zespół działający w ramach Stowarzyszenia „Węgajty” niedaleko Olsztyna powstała w styczniu 1994 roku. Tworzą go śpiewacy, aktorzy, muzycy, plastycy, teatrologi i muzykologowie pochodzący z 6 krajów europejskich. Schola zajmuje się rekonstrukcją średnio-wiecznych dramatów liturgicznych, prezentacjami muzyczno-teatralnymi, badaniami nad tradycjami śpiewu liturgicznego i sakralnego, antropologią kultury oraz edukacją i animacją teatralną, muzyczną i plastyczną.

Od 29 lat opracowuje i wykonuje najstarsze europejskie zabytki literacko-muzyczno-dramatyczne (rękopisy polskie, francuskie, włoskie, niemieckie i greckie). Ma w swoim dorobku i repertuarze 7 łacińskich średnio-wiecznych dramatów liturgicznych stanowiących kanon tego gatunku, które były prezentowane w wielu krajach Europy oraz głównych ośrodkach kraju. Poprzez połączenie twórczych sił i doświadczeń aktorów, śpiewaków, instrumentalistów, teatrologów, antropologów, plastyków, językoznawców, liturgistów i przedstawicieli innych komplementarnych dziedzin, zespół wypracował unikalny i rozpoznawalny idiom wykonawczy i stylistyczny oparty na archaicznych i tradycyjnych technikach warsztatu muzyczno-teatralnego.

Wykonywane przez Scholę dramaty liturgiczne można zgrupować w kręgi tematyczne: bożonarodzeniowy – *Ordo Stellae*, wielkopostny – *Planctus Mariae* i *Ludus Passionis*, wielkanocny – *Ludus Paschalis*, starotestamentowy – *Ludus Danielis*, maryjny *Ordo Annuntiatione* i *Akatyst ku czci Bogarodzicy*, miraklowy – Cuda św. Mikołaja – *Miracula Sancti Nicolai*, franciszkański – *Gra o Świętym Franciszku* oraz z tradycji grecko bizantyjskiej, hymn Św. Romana Melodosa – *Kondakion O Nawróconej* i dramat liturgiczny *Oficjum o trzech młodziankach w piecu ognistym*.

Programy koncertowe Scholi: *Joculatores Dei*, *Kanty i psalmy*, *Zamek Warmia* oraz *Orient-Okcydent*.

Więcej informacji: www.schola.wegajty.pl, Facebook/Schola Węgajty

fot. Tomasz Jarnicki

Monika Paśnik-Petryczenko w dramacie Scholi Wegajty „Planctus Mariae”, Hvar 2000

FUNDACJA OPCJA BENEDYKTA skupia osoby zainteresowane monastyczną duchowością benedyktyńską. Ma siedzibę w Olsztynie ale angażuje osoby z różnych miast Polski, z Warszawy, Krakowa, Łodzi, Kielc i skupia osoby różnych zawodów, którzy chcą pogłębiać swoje życie duchowe i kształtować dojrzałe postawy i wartości w przestrzeni społecznej.

Fundacja działa od 3 lat. W sierpniu 2020 roku zakupiła nieczynną szkołę na Mazurach w Farynach w gminie Rozogi, w której pragnie prowadzić swoją działalność. Planuje organizować tam warsztaty, konferencje, rekolekcje, wystawy, których celem byłoby pogłębianie wiary i wartości duchowe, odnajdywanie smaku ciszy i wewnętrznej równowagi po to, aby tym pełniej żyć w codzienności. Chce uczyć odkrywania źródeł siły do życia w pełnym dialogu i poszanowaniu dla odmienności innych. Obecnie w budynku szkoły prowadzone są prace remontowo-adaptacyjne. W roku 2022 zbudowana została tam pułstelnia do praktykowania czasu osobistego wyciszenia czy modlitwy.

Fundacja organizuje też różne wydarzenia kulturalno-społeczne i religijne. W 2021 zorganizowała m.in. konferencję i koncert „Nieuchronne” w Olsztynie o stracie i żałobie oraz debatę na temat spuścizny założyciela Fundacji o. Włodzimierza Zatorskiego. W 2022 była organizatorem dwóch koncertów estońskiej harfistki Anny Liisy Eller połączonych z aktorską lekturą psalmów. W 2022 utworzyliśmy także Oddział Fundacji w Kielcach.

W związku z ogłoszonym 2023 Rokiem Jerzego Nowosielskiego, Fundacja planuje jesienią, wspólnie ze Stowarzyszeniem Węgałty, symposium w Górowie Iławeckim dotyczące spuścizny artystycznej Jerzego Nowosielskiego na Warmii – w cerkwi grekokatolickiej w Górowie znajduje się ikonostas i freski wykonane w latach 80-tych przez prof. Nowosielskiego. W tym roku Fundacja jest też organizatorem festiwalu muzyki dawnej skupiającej wielu zagranicznych wykonawców. W ramach Mid Europe Early Music Festival odbędą się 23 koncerty, w tym 6 na Warmii.

Fundacja chce być aktywnym uczestnikiem życia kulturalnego społeczności Warmii i wpływać aktywizująco na życie kulturalne i społeczne, odkrywać dziedzictwo kulturowe monastycyzmu, jego wkład w rozwój myśli i kultury duchowej.

Więcej informacji: www.opcjabenedykta.org, Facebook/OpcjaBenedykta

MID EUROPE EARLY MUSIC FESTIVAL

Od 13 sierpnia do 10 września w zabytkach polskiej kultury chrześcijańskiej odbędzie się 4. edycja festiwalu. Muzyka dawna w kolejnych odsłonach wybrzmi w woj. świętokrzyskim, a także na Opolszczyźnie, Warmii i Mazurach.

Trzy regiony Polski, trzy przestrzenie kultury, tradycji i historii oraz trzy odsłony piękna, modlitwy i harmonii. W takie przestrzenie zaprasza organizator festiwalu, Fundacja Opcja Benedykta. Tegoroczna edycja wydarzenia odbędzie się pod znakiem twórczości Mikołaja Zielenkiewicza, zwanego polskim Monteverdim.

Podczas 24 koncertów zaprezentują się wybitne zespoły i soliści z 6 krajów Europy. Usłyszymy m.in. legendarny konsort instrumentów dawnych z Dijon, Les Traversées Baroques, który wystąpi w sandomierskiej katedrze.

Festiwalowi towarzyszyć będą warsztaty mistrzowskie dla studentów z całej Europy.

Mid Europe Early Music Festival to platforma spotkań wybitnych wykonawców i młodych adeptów sztuki muzycznej z wielu krajów. W tym roku Festiwal zawita do Województwa Warmińsko-Mazurskiego za sprawą Fundacji Opcja Benedykta, która intensywnie działa od 2020 w naszym Regionie. Chcemy połączyć blask muzyki polskiego renesansu w najznakomitszych wykonaniach z blaskiem duchowości benedyktyńskiej mniszki – Matki Magdaleny Mortęskiej, która w XVII wieku była na naszych ziemiach zwiastunką odrodzenia wiary.

Koncerty połączone z lekturą tekstów Magdaleny Mortęskiej odbędą się w Lubawie i Farynach, gdzie usłyszymy Scholę Węgajty, tak aby mieszkańcy mniejszych ośrodków nie byli pozbawieni dostępu do wydarzeń Festiwalowych.

W Olsztynie, Lidzbarku i Braniewie z kolei zaprezentuje się międzynarodowy polsko-litewsko-estoński skład instrumentalistów, Reverio, w repertuarze epoki renesansu.

Więcej informacji: www.earlymusicfestival.pl

PATRONAT HONOROWY

ARCYBISKUP
METROPOLITA WARMIŃSKI
JÓZEF GÓRZAŃSKI

MARZAŁEK
WOJEWÓDZTWA WARMIŃSKO-MAZURSKIEGO
GUSTAW MAREK BRZEZIN

STAROSTA
POWIATU IŁAWSKIEGO
BARTOSZ BIELAWSKI

AMBASADA ESTONII
W WARSZAWIE

AMBASADA
REPUBLIKI LITEWSKIEJ
W RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

ORGANIZATORZY

Ortus de Polonia – Mikołaj Zielenki
Szczyt i świętowanie polskiego Renesansu w sercu Europy

OPCJA BENEDYKTA

PARTNERZY

GINIA ROZOGI

BURMISTRZ BRANIEWA

SPONSORZY

PALAC MORTĘGI
HOTEL & SPA

Dofinansowano ze środków Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego pochodzących z Funduszu Promocji Kultury w ramach programu „Muzyka”, realizowanego przez Narodowy Instytut Muzyki i Tańca

Ministerstwo Kultury
i Dziedzictwa Narodowego

Narodowy
Instytut
Muzyki
i Tańca

PATRONAT MEDIALNY

